

Novel·la | Joan Josep Isern

Quan et tornes selectiu

A la vida de les persones, arriba un moment que ens tornem selectius. És quan a la nostra biografia li apliquem l'aritmètica i ens adonem que per davant nostre hi ha menys temps del que ja portem viscut. No és res dramàtic. És, senzillament, un cop de saviesa irrefutable que ens empeny a esmolar l'exigència en les nostres tries i a assumir que hi ha coses de les quals ja podem prescindir perquè no aportaran res al nostre trajecte. Deixem de sumar i comencem a restar.

Àlex Bataller, el protagonista d'*El soroll de la resta*, la novel·la amb què Francesc Bodí (Agres, 1963) va guanyar per segona vegada el premi Enric Valor, està en una situació similar. És un professional prestigiós del món de la publicitat, un home capaç de sintetitzar la realitat que l'envolta en frases contundents i breus i en seqüències de vint segons plenes d'estímul i de desitjos subliminars. Fins que li arriba l'hora de l'infart.

Arribada l'hora de l'infart

Ho explicava el mateix Bodí no fa gaire: "A tots ens arriba l'hora de l'infart". En uns casos és un infart metafòric. En d'altres, real. Sempre, però, ens indica el moment de comen-

DANIEL DUART

Francesc Bodí va guanyar l'Enric Valor amb la novel·la de contingut intimista 'El soroll de la resta'

çar les reconsideracions. L'hora de ser selectiu. L'infart del protagonista és el tercer que pateix i l'interpreta com una indeclinable invitació a replantejar-se els anys que li queden en el rebost.

A partir d'aquesta premissa l'autor construeix una història en què Àlex Bataller posa en pràctica un canvi radical en els seus hàbits i en les seves relacions personals. Si el lector és dels que miren amb simpatia aquelles obres en les quals *hi passen coses*, que no ho dubti ni un instant: *El soroll de la resta* és la novel·la que estava esperant. Perquè una de les virtuts del llibre és, sens dubte, un argument construït de manera agosarada a partir d'una

sèrie de canvis sobtats que tenen lloc en l'existència del protagonista.

Una sèrie de canvis que culminen en un capítol final d'impacte -sobre el qual em guardaré molt d'apuntar cap indici- i que tanca una novel·la escrita amb una estimulants barreja de passió personal i d'astúcia narrativa. Hi ha molts moments remarcables en aquesta història i cada lector hi sabrà trobar el seu. Si a algú li pot servir d'orientació jo destacaria la manera de descriure el pas del temps per mitjà de les descripcions del paisatge i la natura de la vall de Gallinera. Bodí en sap fer un personatge tan viu, important i entranyable com els altres de la novel·la. I emociona.*

El soroll de la resta

Francesc Bodí
Premi Enric Valor de novel·la
Bromera
Alzira, 2008
Preu: 19 euros
Pàgines: 244

Algunes de les virtuts d'El soroll de la resta són un argument construït de manera agosarada, un capítol final d'impacte i les descripcions del pas del temps que Bodí fa oferint-nos imatges del paisatge i la natura de la vall de Gallinera

1 2 3 4 5

Poesia | D. Sam Abrams

La veritat interrompuda

Montserrat Rodés acaba de publicar *Alarma*, el seu vuitè poemari, un llibre que la confirma com una de les veus més sòlides i més distintives de la literatura catalana actual. Si aquest país fos normal, l'edició d'un nou recull de Rodés hauria constituït una notícia de primer ordre, com passa quan Kay Ryan presenta una novetat editorial. Hem qualificat la veu de Rodés de sòlida i distintiva. Sòlida perquè la seva obra dibuixa una clara línia ascendent en què cada llibre és un nou punt de partida i, alhora, una aposta ferma i resolta. Distintiva perquè és una veu completament original que no s'assembla a la veu de cap dels seus coetanis.

La veu de Rodés a *Alarma* funciona en contraposició a moltes de les tendències actuals de la lírica del país que afavoreix el patetisme, el sentimentalisme, l'evasionisme, la insubstancialitat, la retòrica, l'egolatria... Els poemes del nou recull de la nostra autora són molt concentrats, intensament lírics, calladament dramàtics, penetrants, suggeridors, sincers i actualíssims. *Alarma* aplega 36 poemes breus, en 4 seccions de 9 composicions cadascuna. I cada secció està encapçalada per un títol i una cita d'un mestre de la modernitat. El llibre respira pulcritud i perfecció des de tots els punts de vista. En aquest sentit cal assenyalar que l'autora s'ho ha jugat tot a favor de l'excel·lència i la contundència, perquè els 36 poemes són d'alta qualitat. Cadascun dels poemes és una mena de divisa individual i autònoma, digna d'una lectura acurada i reflexió posterior, i, alhora, forma part d'un discurs general.

El recull narra les terribles dificultats que un ésser ha d'afrontar en el seu intent d'assolir un sentit d'identitat i integritat en un món com el nostre que es caracteritza per l'*alarma*, és a dir, per l'estat permanent d'agitació, perill, desviament, postergació, inestabilitat, desordre... Irrepetible.*

Alarma

Montserrat Rodés
Edicions 62
Barcelona, 2008
Preu: 15 euros
Pàgines: 63

1 2 3 4 5

JOC NOU

Els nens invisibles

EMILI TEIXIDOR

Coincideixen a la pila de llibres

per llegir tres obres que em semblen lligades per un mateix tema, el dolor o el dol dels fills morts o greument malalts. "Els nens invisibles", que diu Màrius Serra en el seu *Quiet* (Empúries). "Buit", diu l'Oriol Izquierdo en el seu poemari *Moments feliços* (Edicions 62), en què es pregunta "Quin deu ser el punt de refer l'equilibri?" i "Mai sense el buit, enlloc sense l'absència, que ja tot ho il·lumina". I Joan Margarit, que a *Misteriosament feliç* (Proa) torna al "Parc de la infància", on posa tot el dolor i el sofriment sobre la taula sense cap mistificació, tot i que aquí no parla directament del tema i és

el títol més allunyat de la temàtica filial, però molts lectors no podran deixar de recordar altres poemes de l'autor on sí que en parlava, i sempre sospita que hi ha "un nen que juga a amagar-se / en la fosca de la infància".

En els dos poemaris, de Margarit i d'Izquierdo, hi ha dos poemes que copien cançons infantils com un ressò d'un temps i d'uns infants perduts. He comprovat amb públic que no llegeix poesia que els impressionen molt. "Si alguna cosa canta dins de tu / fent la fosca rotllana de la mort, / són els fracassos infantils: Oh sol / solet, vine'm

a veure que tinc fred", diu Margarit. I Izquierdo: "Em llevo a vetllar-te / la nina ha caigut / anit quan dormies / la lluna ha pruna / s'ha vestit de dol". Cançons.

Màrius Serra ens adverteix al començament del seu llibre que "Ell -el seu fill amb paràlisi cerebral- i els que són com ell actuen de miralls". El llibre de Màrius Serra és una crònica de pare de discapacitat, com es definia el Nobel japonès Kenzaburo Oé, també amb un fill en la mateixa situació. Un llibre que comença dient: "El Lluís va néixer amb una greu encefalopatia que la ciència neurològica encara no ha estat capaç de

definir", i que el llenguatge popular en diu paràlisi cerebral, no enganya ningú. A mesura que passen les pàgines, amb escenes emotives i divertides alhora, l'autor i el seu protagonista, Lluís, guanyen la partida perquè no solament es fan estimar sinó que fan que el lector s'interessi per tota una colla de temes i situacions, amb el perill que abans d'acabar perdi el referent personal que tenia al principi i llegeixi el text com una narració universal. Viatges amb el fill a Itàlia, a Hawaii, al Canadà... Aquest allunyament també l'aconsegueixen els títols poètics d'abans, la transformació de la peripècia personal en literatura.*